

6/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20 BOTIGA
TELÈFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Endevina, endevinalla

Al'opinió republicana i autonomista

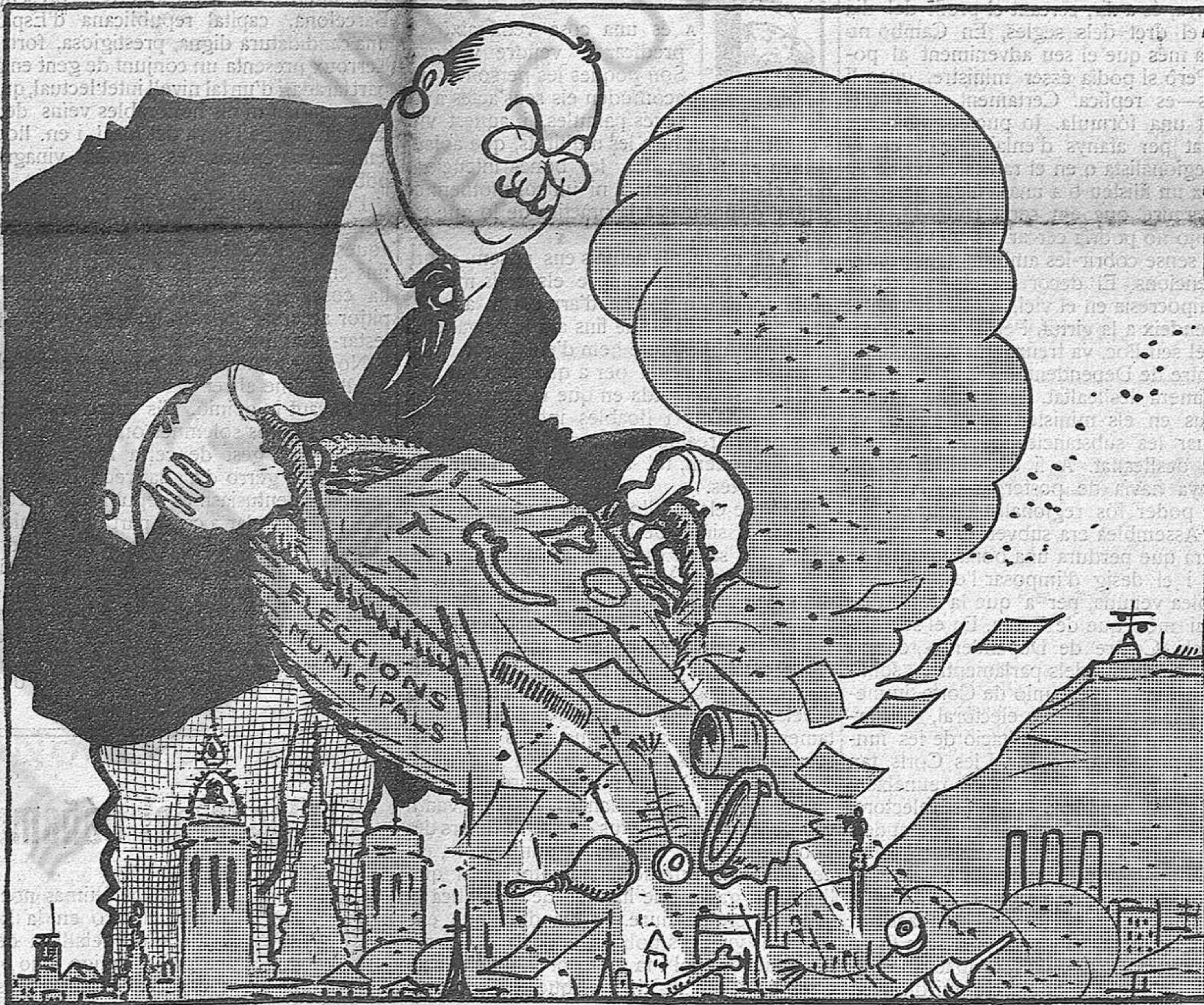
El ciutadà Alexandre Lerroux, sentint-se emperador com en els bons temps de «La Kàbila» i de la seva taifa de rifenys del Paralelo, ha dictat, des de Madrid, en un «ukase» plusquam-hohenzollernià, la candidatura que'ls republicans de Barcelona havem de votar en aquestes eleccions.

Aqueixa candidatura la nomena, ell, de unió d'esquerres i no és més que de unió d'esquerres lerrouxistes. En ella han renunciat a figurar-hi el partit socialista, el partit federal, el partit republicà català—deixant de banda el candidat que, passant per damunt de tot mirament i de tot escrúpol, s'ha escenciat un indecorós encasillament— la «Unió Catalanista», el partit reformista i lo que de viu i sà resta del P. U. F. Això vol dir que'ls lerrouxistes van sols completament i pel seu compte a una batalla en la qual no s'hi ventila cap qüestió d'ordre superior i que té totes les traces d'una «merienda».

Si el ciutadà Alexandre Lerroux hagués presentat una altra candidatura, no precisament una candidatura de santets i eminències de que avui per avui careixem, sinó simplement una llista de gent íntegra, solvent, no gastada, amb cor i cervell a ésser possible, nosaltres, que no havem demanat res a canvi de lo molt que havem donat al ideal, nosaltres que no'ns morim d'apetència d'actes i de càrreg, hauríem exhortat al còs electoral a que la votés.

Però la candidatura proposada i imposada pel ciutadà Alexandre Lerroux no respon pas als anels de renovació que tots sentim; és la mateixa de les eleccions passades i de les anteriors i de les de més enllà, està composta dels mateixos homes de sempre, dels murris, dels ineptes i dels fracassats que han vingut desacreditant-nos i arruinant el republicanisme; per això no podem nosaltres votar-la ni recomenar-la a ningú per a que la voti.

I, com que no som partidaris de l'abstenció, ni acceptem, com és de suposar, el «cartell de toros» de la Lliga, aconsellem als electors que, en les paperetes que'ls hi don-

—Veiam si sabeu què és això: ¿una candidatura o un cabàs d'escombraries?

guin per a votar, esborrin els nom dels vius que aspiren a representar-los i escriguin els dels quatre membres del Comitè de vaga empresonats a Cartagena. Aquests senyors no pretenen, no volen ni poden ésser regidors, i per això els havem de votar. Aquesta elecció podria convertir-se en un plebiscit que'ls arranqués del presidí. Amb això aconseguíem dues coses: llibertar a aqueixos quatre captius i lliurar-nos nosaltres dels disset candidats a entaular-se en l'«Hotel d'Orient» de la plaça de Sant Jaume.

LA CAMPANA DE GRACIA

El Govern de la desllealtat

RENEM an En Lluís Araquistain aquest títol, síntesi exacta i justiciera de l'actual barreja governant. La desllealtat s'ha fet poder; però en el manament a l'honor polític, i fins podríem dir que al decor personal, els regionalistes recullen la responsabilitat més ampla.—I En Rodés?—es preguntarà. Damunt d'ell totes les recriminacions, però En Rodés no ostenta una força orgànica, ideològica, com els regionalistes. En Rodés, no és més que una bala perduda que sempre fa blanc.

Tota l'història regionalista ha caminat a través de la desllealtat ambiciosa. Des de la contaminació polaviejista als oficis d'Isariot realitzats amb l'Assemblea de parlamentaris, no té episodi sense batec de traïció. La Solidaritat fou venuda pels regionalistes i l'engany el va recollir Catalunya; ara ven a l'Assemblea i la falsia cau contra Catalunya, altra volta, i contra Espanya. I sentim, malgrat ésser els nostres adversaris, la tristesa de que en la primera coincidència, amb les forces públiques espanyoles i en un moment de pacificació, Catalunya, sigui tinguda per traïdora. El Piemont queda reduït a una Calàbria.

Abans de l'escamoteig de les carteres, jo vaig parlar de l'escamoteig de vuit anys de catalanisme, amb fingit escàndol dels escribes regionalistes. Donant primàcia a la restauració i enfortiment del poder—que era el poder central—damunt de les demandes de Catalunya, és a dir, cercant el profit del dia contra el dret dels segles, En Cambó no pretenia més que el seu adveniment al poder.—Però si podia ésser ministre, quan li plagués—es replica. Certament, però mitjançant una fórmula. Jo puc enquibir-me, emportat per afany d'enlairament, en el partit regionalista o en el radical. Lo que se otorga a un filisteu o a una vulgar persona, és de creure que em seria concedit, i no obstant jo no podria cercar les meves aspiracions sense cobrir-les amb fingides honestes intencions. El decor en els polítics és com l'hipocresia en el vici, el tribut que el pecat rendeix a la virtut. Per a posar les coses en el seu lloc, va treure En Cambó, en el «Centre de Dependents» a Catalunya del seu. Primera desllealtat. Per a posar ministres seus en els ministeris centralistes, va desvirtuar les substancies de l'Assemblea. Segona desllealtat. A fi d'assolir el poder, Catalunya havia de postergar-se. A fi de que el poder fós regionalista immediatament, l'Assemblea era subvertida.

Es dirà que perdura una bona voluntat de govern i el desig d'imposar l'esperit de la Assemblea venuda, per a que la desllealtat no sigui més que de forma. En el seu discurs, del «Centre de Dependents», encara inspirat en l'ànima dels parlamentaris, sollicitava En Cambó la reunió de Corts immediata, l'amnistia, la puresa electoral, el Parlament constituent i la limitació de les funcions del poder moderador. I les Corts, tan perentoriament exercides, no es reuneixen; l'amnistia, no es dona; la puresa electoral que es tenia d'iniciar amb el llençament dels darrers alcaldes de reial ordre, serà altra volta l'equitativa distribució de districtes—veïem, qui és capaç de negar serà lliberal la futura majoria—presidida per un magistrat del Suprem. que va posar ja la seva firma sota les actes equívokes arribades al Suprem, i en aquella abdicació jurídica, en que el mateix tribunal s'inhibia del coneixement del procés Domingo; i les Corts Constituints, En García Prieto les nega, i En Cambó, nou Pero Grullo, ens assegura que si ho són ho seràn, i sinó, no.

Per a Catalunya, ni un record. En Lacierva, ministre de les Juntes de Defensa, parla de les venidores forces bel·liques; En García Prieto, no oblidat mai la defensa del règim. Solament els nacionalistes, no re-treuen el seu ideal. En Ventosa, solemnement, anuncia que la seva preocupació central són les subsistències. Les mongetes tenen primàcia sobre Catalunya.

La desllealtat regionalista, organitzada, en els temps solidaris, l'esquerre catalana. La nova desllealtat deu exaltar totes les nostres passions, produint el contacte de tots els ca-

talanistes i republicans de bona voluntat. Com? Jo no ho sé. Lo perentori és el moviment. El dia tres de novembre havíem d'haver lapidat la «Lliga Regionalista», que hauria estat igual que lapidar els ministeris. Ara precisa l'afirmació immediata de la llealtat a l'Assemblea. Si En Lerroux s'hi oposa, s'ha de produir en el partit radical l'insurrecció; si En Marcellí Domingo se condona, novament, an En Lerroux, deuen intimar-li la noble independència els seus amics, ja en efervescència. I la nova reunió de l'Assemblea demanar-la per a Barcelona. D'on sortí l'agravi, que presencié el desagravi.—PARADOX

Per les víctimes

	Pessetes.
Suma anterior	2256'55
Joan Caralt	1'—
Emili López	1'—
Francesc Llorach	1'—
Joan Rubió	1'—
Josep Olivé	0'50
Juventut Torredembarrense	10'—
Pere Baladé	1'—
Cooperativa obrera «Flor de Mayo», de Falset	30'—
Marius Reunepont, en representació de la «Masoneria Barcelonesa»	187'55
Suma	2489'60

Insistent

UA és una cosa vella això de predicar i vendre vinagre. Són poques les persones que acomoden els seus actes a les seves paraules, i aquest vici s'encomana també a les multituds, que aplaudeixen entusiasmes, les bones intencions que els prediquen, i ni un sol moment se senten disposades a la pràctica de lo que els han aconsellat.

En els moments actuals ens posem roncs cridant que volem rompre els vells motllos de la política, que s'ha d'arreconar als homes desprestigiats que fins ara han agabellat els llocs públics, que hem d'enlairar a gent nova sense màcula per a que sanegin l'atmosfera corrompuda en que vivim. Tots són bons propòsits i lloables intencions; però així que la realitat ens invita a practicar lo que prediquem, tot s'ensorra com un castell de cartes.

Rompe els motllos vells? Això és bò per a dir. Els cassinets de barri continuen aixecant sobre les seves espalles a l'adroguer del cantó. Els comitès creuen que els sis individus de que es componen, elegits per una dotzena del cens del partit, representen al partit i poden imposar sa voluntat. Els que-tes necessiten actes per a tancar la boca als cridaners i paguen la pactada submissió d'uns rebels. Els procediments s'ajusten perfectament als motllos vells que tants desastrosos resultats ens han donat.

Arreconar a les patums vividores que ens han desprestigiats? Romanços. Els que van a cap de llista són els vius que amb diners del poble s'han fet un chor d'admiradors, els desinteressats que no tenen altre ideal que l'acta, els ganes que han fet de la política la seva manera de viure. La pandilla que entrotlla als vividores polítics, cridarà si s'arreconés al seu ídol i fa més por la dissidència d'un centenar de ximplers que el disgust de uns milers de ciutadans honrats.

Gent nova? Un altre dia germà. Es un dir això de prescindir de polítics d'ofici. ja heu vist com han tornat a sortir els de sempre, els noms que ja estem fastiguejats de sentir, els homes que anyoren la mamella municipal i ningú s'ha recordat de la joventut estudiant, ben intencionada i de moralitat gens dubtosa que viu apartada de les penyes, dels cassinos i de les redaccions on s'intriga i s'hi fa la vella política de sempre.

I n'estem ja tips, de advertir a temps el perill que correm!... El perill és que si no fem feina absolutament nova, l'opinió acabarà per confondre'ns amb els despreziables polítics madrilenys que constantment prediquen fè i venen vinagre.

JEPH DE JESUS

L'ideal i el vinagre

AQUESTS dies han sonat al camp de les esquerres tocs d'unió entre els republicans de tots els matisos i els socialistes, i tocs de guerra contra els enemics. Davant l'entrada d'En Ventosa i En Rodés al ministeri García-Prieto, les esquerres han alçat el seu crit de protesta i s'han disposat a emprendre una vigorosa campanya per l'ideal.

I la bella bandera esquerrana sempre alegra el cor del poble. Les veus d'unió i de lluita l'han enardit. No hi ha cap dubte que, malgrat del fracàs del moviment de juliol, les esquerres espanyoles es troben en un moment favorable per a la seva actuació.

I heu-s-aquí que tot just al començar de la nova acció, quan les forces es posen en línia de combat, En Lerroux—tan Lerroux com sempre!—llença als vents la seva candidatura de regidors per Barcelona. Ni que l'haguessin subvencionat els regionalistes, no ho hauria pogut fer millor per a cooperar al triomf d'aquests.

La candidatura radical, que dona per torna un candidat del Bloc posat perquè surti i un dels fantàstics nacionalistes-republicans posat perquè no surti, és lo pitjor, la més trista, la més mal olent que mai s'hagi vist a Barcelona. I a fè que ja fa temps que el guisat compost pel gran cuiner electoral Lerroux ens feia tapar els nassos a tot-hom que no estés acostumat a viure a les clavegueres.

Ara que calia, des del punt de vista de l'alt interès de les esquerres, presentar a Barcelona, capital republicana d'Espanya, una candidatura digna, prestigiosa, forta, En Lerroux presenta un conjunt de gent en gran part tarada, i d'un tal nivell intel·lectual, que no l'acceptarien ni els honorables veïns de Viladecaballs. Es l'hora del ideal, i en lloc del xampany generós, es serveix vinagre al poble.

I que no ens acusin de fer el jòc a la «Lliga» perquè diem això. El mateix es diu aquests dies en tots els centres republicans, fins en les taules de la Casa del Poble. Hi ha coses que la gent les veu prou, i és pitjor acceptar-les amb resignació que protestar-ne amb veu alta.

No. Per aqueix camí no aconseguirà el republicanisme el renovat prestigi que necessita davant la opinió. Els directors que en aqueixes hores solemnes omplen les candidatures amb gest de certa mena, tiren un formidable gerro d'aigua freda damunt els renaixents entusiasmes republicans i contribueixen a arrelar a certa part de l'opinió pública la creença que els republicans no estan avui en condicions de governar i de regenerar el país. I consti bé que aqueixa creença és la única cosa que pot salvar la monarquia en mig de la crisi decisiva en que ha entrat.

FULMEN

El Conde del Cañamo

UNA de estas últimas noches, me encuentro en la Rambla con un detallista de alpargatas, amigo mío, que me dice: «¿Quieres escribir un artículo tremendo?» «De mil amores. ¿Sobre...?»

«Contra el conde de Caralt.» «¡Caralt! ¡Caralt! ¿El presidente del Fomento? ¿El iniciador de las listas de suscripción a favor de los muertos y heridos de tropa durante los últimos sucesos? ¿Y qué voy a decir yo de este apreciable señor?» «Tú no digas nada. Lo diré yo todo. Tú desvaina la «Watermán» y toma nota.» «¡Ah, ya! ¿Vamos a celebrar una interview? Venga de ahí.»

El conde de Caralt—habla el alpargatero, mi amigo—no es sólo interesante y repugnante como iniciador de suscripciones vergonzosas. Lo es tanto o más por otros conceptos. Caralt es el que por un plato de lentejas centralistas vendió a Madrid las uñas de la banda de águilas rapaceras del Fomento.

Por su traición a Cataluña lo hicieron conde. ¿Conde? Si no es del cañamo y de las alpargatas... ¿Conde, Caralt? Bájense los adarves y súbense los muladares. Pero no es ese tampoco el aspecto más antipático de la personalidad de Caralt. He empezado por él, porque los políticos y los periodistas sois gente cominera y chismográfica, y es menester cautivar vuestra atención con anécdotas, charadas y novejarquerías. El lado más feo del alma de Caralt—si ese desalmado la tiene—lo más odioso de esa gran bestia de rapiña y de presa, es su condición de acaparador. En cualquier otro país, Caralt, a estas horas, estaría procesado, se hallaría quizá preso por encarecer las subsistencias, es decir, las cosas que son necesarias para vivir. No sé si te habrás enterado, por las notas que hemos mandado a la Prensa, de lo soliviantados que por culpa de Caralt andamos hace días los industriales y comerciantes de alpargatas de toda España. Verás. Caralt es el único fabricante de hilados de cañamo que hay en toda la monarquía. El acapara todo el cañamo que produce el país, y aún el que llega del extranjero, principalmente de Italia. Como él puede comprar en condiciones excepcionales de tiempo, cantidad, etc., se hace el precio de compra a su gusto. Como él sólo elabora la primera materia, regula a su talante el precio de venta de los hilados. En este ramo de la industria goza de hecho de un escandaloso e inmoral monopolio. En cierta ocasión, un tal Olivet quiso competir con ese coloso del capital, con ese rey del cañamo, y montó una fábrica de cuerdas, cordeles e hilados de esa fibra. Caralt redujo en seguida a la mitad el precio de los productos, vendió un año perdiendo, hasta que el competidor capituló, se reventó y tuvo que malvenderle al tiburón del Fomento las inservibles máquinas. No es a Olivet sólo a quien el tal conde ha arruinado. En Vall de Uxó, en Castellón había una floreciente industria doméstica de hilados de cañamo. Caralt se propuso exterminarla para ser el autócrata absoluto de su industria, y con este objeto vendió una temporada con pérdida sus hilos torcidos a máquina, y como la industria casera no pudo soportar la concurrencia, feneció. Estos crímenes, este despiadado arrojar al hambre a centenares de miles de criaturas, no está penado en los Códigos; ¿pero dejan de ser por eso criminalísimas esas maniobras? No he terminado. Caralt, antes de la guerra, ganaba el trescientos por ciento, ganaba los miles de duros a carretadas. Lo perdido en la lucha con Olivet y con la industria casera de Castellón, lo recobró con creces en un día, cuadruplicando los precios al quedar aplastados sus rivales. Lo que gana desde que estalló el conflicto europeo, nadie puede calcularlo: Al romperse las hostilidades anuló todos los pedidos que tenía en firme por muchos millones de pesetas con el pretexto de que no llegaba cañamo extranjero, y esto que sobraban existencias, y elevó los precios caprichosamente valiéndose de las circunstancias. Los fabricantes de alpargatas no lo llevaron a los tribunales, porque como su industria depende de la de Caralt, tienen que estarle sometidos. Y todavía hay más. Al entrar Italia en la guerra, Caralt tenía en aquel país un pedido fabuloso de cañamo. Como el Gobierno había prohibido las exportaciones, los italianos se negaron a servirlo. Caralt, a pesar de no carecer de primeras materias, paró parte de sus máquinas y obligó a sus obreros a que se quejaron a las autoridades y a que representaran la tragicomedia de la falta de trabajo, con el fin de que el Gobierno español recabara del italiano el correspondiente permiso de exportación de cañamo. Con el mismo fin, y prometiéndoles que les cedería parte del cañamo que había de venir y al precio a que se importara, agitó a los comerciantes e industriales. El Gobierno tomó cartas en el asunto y el cañamo vino; pero ni Caralt cedió un pelo para vender en rama, ni bajó el precio de sus productos, ni aumentó el salario de sus obreros. Industriales, comerciantes y trabajadores del cañamo se quedaron con un palmo de narices. Si esto no es defraudar y robar, si esto no es ser un ladrón de siete suelas, que venga Dios y lo vea. Pues nada menos que este caballero es presidente del Fomento del Trabajo Nacional, no sé qué de la Cámara Industrial, y—agárrate para no caer, porque esto tira de espaldas—miembro de la Junta de Subsistencias. ¡Qué escarnio! ¡Un acaparador, un monopolista, miembro de esa

Junta! La labor que en ella ha hecho es edificante. Hace poco bajó el cáñamo, y él subió los hilos. Cuando el gobernador lo llamó para que parlamentara con nosotros, el muy cochino respondió que nada tenía él que ver con la industria alpargatera. Cuando allí mismo había un fabricante de Elche que le compra cientos de miles de kilos de géneros todos los años. Con el mismo y aun con mayor desprecio que a nosotros, trata a sus obreros. Les da todavía jornales de trece y catorce reales. Explota infinitas mujeres y muchachas, que por nueve pesetas semanales se matan trabajando para ese ogro y respirando el polvo asesino del cáñamo. Este es Caralt, el encabezador de listas de suscripción para los mamelucos de Sánchez Guerra, para los cosacos y sableantes de Orden Público. Caralt, después de matar de extenuación y de anemia a sus obreros, premia a los que los ametrallan y fusilan. Muy bonito! ¿No te parece?

Muy horrible—y ahora habla el que firma—y más que horrible, macabro. Ese Caralt merece que lo arrastren. Por lo demás, por muy millonario y muy presidente del Fomento que sea, esa personilla ridícula no vale la saliva que tú has gastado ni el papel que yo estoy emborronando para combatirle. Adiós. Y gracias por la interview. Tú, en vez de ser comerciante de alpargatas, habrías de ser Comisario de Substancias o ministro de Fomento.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA III

A no passa res. Després del llarc desvetllament d'aquests dies de crisi, ens hem adormit, i per declaracions que facin uns i altres, ni per cartells que encastin a les cantonades recomanant candidatures, poden fer-nos despertar. Ens en fum, vaja.

Jo prou voldria fer-vos l'elogi de la candidatura de la «Lliga», però no m'és possible, que'm són desconeguts tots o quasi tots els candidats; En Lluís Nicolau és molt savi i En Xicoi és molt ric.

Ara, de l'altra si que vos puc dir que tots els meus vots són perquè surti triomfant. Mai me perdonaria que En Vinaixa, En Mir i Miró, don Emiliano i demés companys de causa, en la digna companyia d'En Companys i En Rafel Guerra (a) Guerrita del Río, per culpa meua i vostra, perquè els hi manquessin els nostres vots deixessin de regir els afers de Barcelona. Voteu-los, i amb ells voteu aixís mateix an En Xavier Gambús i an En Montaner; la llàstima és que no poguem votar an En Serrallera d'inesborrable record.

A qui té de votar-se també és a un apotecari brut i carlista que's diu Altayó i que's presenta no sé si pel tercer o el quart; lo que si sé és que un dels cartells oferint-se està encastat al carrer de Magdalenes. Mai dirien què ofereix aquest fulano? *Envellir* el districte; pobre districte, com si no ho fós prou de vell! Ja me la he *jalada* per això la que's porta aquest fabricant de píldores i pomades; deu volguer dibolir la Reforma i tornar a reconstruir els vells carrers de la ciutat d'En Viura. Tradicionalista, més que tradicionalista!

Tot això els ho he dit de broma, eh?... No fem p...!

Endemés, m'he fet amic amb un gat que sembla un mico, i no per lo d'enfilar-se i saltar i perseguir-se la qua, no; és un gat que sembla un mico perquè és una mona de imitació. És negre, negre, no té ni un pèl blanc; pot-ser perquè encara és jove i viu en un bar. Ve't-aquí que quan els moços netegen les taules ell també les neteja; no és broma, no, frega el marbre amb una afició que encanta, i qui diu les taules diu els cristalls de les vidrieres.

Ademés, cada dematí es menja una rata i es beu un plat ple de llet. Encara no pren vermut, però ja vindrà; de moment s'atipa d'olives farcides. Un dia anirem a veure'l.

Que dic bestieses? Ja ho sé, però de que voleu parlar? Hem arribat a uns temps en que val més parlar de les besties que de les persones. Creieu que és agradable comentar

EL "BELMONTE"

—Si el primer ministre no és un servidó... adéu, Ministeri de concentració!

el discurs de don Lerroux o les declaracions de l'Alba, que té por de que ens escapem d'Espanya, o la milèssima afirmació de don Cambó, assegurant que ell va obrar llealment.

Ah, no ho sabeu? El dia que En Cambó va anar a palau, sabeu què feren ell i el rei? Mai ho dirieu. Vinga empassar-se *cock-tails*. Beguda, nois, beguda. Fem-ne nosaltres.

MORITZ IX

Notes de fòra

Girona.—Durant els passats fets, la policia d'aquesta ciutat—com la d'altres llocs—confirmà el *bon nom* que disfruta.

Aquí on no passà res d'anormal, obrers honrats, digníssims, se veien perseguits com criminals, i molts d'ells foren a la nit agafats per a portar-los a l'ergastula, on hi passaren alguns dies.

En canvi, an els acaparadors, an els que's neguen a vendre els articles de primera necessitat, esperant ocasió de treure'n encara més diners, ningú els hi diu res; per a ells no hi ha presons, no hi ha lleis, no hi ha autoritats.

No sab el governador que l'arroç que consum la classe treballadora, comprat pels comerciants a bon preu durant la cullita, avui els venedors al detall no'l troben ni a 62 pessetes els cent quilos? I lo que passa amb l'arroç passa amb tot.

Els acaparadors continuaran enriquint-se, encara que els menesterosos es morin de fam. Mentrestant les autoritats acontentaran al poble, permetent que's jugui d'una manera tan escandalosa, que ni a Montecarlo.

I això continuarà, perquè de més grosses n'ha aguantades aquesta ciutat.

Girona, que ven els ous... de gallina a tres pessetes dotzena, *fiene*—oh, admirable Samblancat—*nombre de mujer*.

EL NOU MINISTERI

Ja l'han vist?... Dos vells acrobates, tres *cipayos* del progrés, un ex-federal, un neutre i un que no se sab lo que és.

Si la gestació ha estat llarga, també es pot dir que, al final, n'ha resultat un pastixo de «tamaño natural».

Saludem als braus patricis que avui pugem al poder per redimir-nos... y *luego nos iremos a comer*

Volen, en un santiamén, els nous i aixerits ministres de la pública opinió guanyar-se les simpaties?

Res més breu ni més senzill; van a la *Gaceta* i diuen: «Els ministres, des de avui, no cobraran cessantia».

—Si van donà un mico a En Maura, —la gent, sorpresa, pregunta— com és que a En García Prieto l'accepten de correguda?

Perquè, En Maura, de carteres, sols els en brindava una i En García, més esplèndid, els en ha regalat dues.

Visques, càntics d'alegría, entusiasme delirant... més, el Govern que ara puja, digueu-me quant durarà?

Prepareu, si us plau, un llàpiz i un boci de paper blanc i apunteu la profecia que ara vaig a formular:

«Algún dels presents ministres per Nadal menjarà gall, però ja el menjarà fóra del silló ministerial».

Eh?... Ja tenim a l'Alba tan seriament cremat, que ha escrit a En Romanones un papé enverinat, dient-li, amb molt mals termes, polític cursi i vell i que des de la fetxa no compti més amb ell.

Reconeixem que a l'Alba li sobra la raó.

Haver-lo deixat fóra de la «combinació»! Un home de l'empenta i del caletro seül...

Això, germans caríssims, no té perdó de Déu!

Que ho pensin els conspicuos que ho poden arreglar: o es fa ministre a l'Alba o tot s'en va a rodar.

Ara, clà, a la catalana i sense tirà aigua al vi: deixant apart els defectes que'l Gabinet pot tení; prescindint de si els seus homes han pujat aixís o aixàs i mirant sols els conflictes que tenim davant del nas, creuen vostès que amb les forces que'l nou Govern posa en joc conseguirà al fi salvar-nos? No?... Doncs, mirin, jo tampoc.

C. GUMA

Sentim no poder publicar els retrats dels senyors que figuren en la candidatura radical, perquè el molt digne quefe de la brigada criminal senyor Carbonell, que tenia que facilitar-nos-en alguns, aquesta vegada ha mancat a sa paraula :: ::

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 1 AL 8 DE NOVEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, un nou cop anglès a Flandes ha donat per resultat la conquesta de Paschendale i dues poblacions belgues més i la captura de 500 presoners alemanys. Per la banda de l'Aisne, els alemanys, que estaven en mala situació després de la brillant victòria francesa del mes passat, han hagut d'acabar d'evacuar el famós camí de les Dames, retrocedint un quilòmetre de fondaria en un front d'uns 20 metres de llarg.

Al front oriental, cap fet important. Al front italià, els austro-alemanys han pogut forçar el pas del riu Tagliamento, obligant als italians a retirar-se cap al riu Piave, que es troba uns 80 quilòmetres més enrrera. Els alemanys diuen que els imperials han fet en aquesta ofensiva contra l'Italia més de 200.000 presoners. Però cal acollir amb reserves aqueixa xifra, puix ja és sabut que sovint els teutous, per comptes de sumar les xifres, les multipliquen.

Al front de Macedònia, viva activitat, però cap fet important. Al front d'Armènia, els russos han fet recular considerablement als turcs.

Al front de la Palestina, els anglesos han emprès importants operacions. Després de derrotar als turcs a Birseba, fent-los 1.800 presoners i prenent-los 15 canons, han seguit avançant i han conquerit ja la ciutat de Gaza, acostant-se a Jerusalem.

Per mar

Una esquadra anglesa de vaixells ràpids ha enfonçat a l'estret del Kategatt un creuer auxiliar alemany i deu vaixells-patrulla.

Al mar Bàltic, un torpeder rus ha enfonçat

La menaça de les esquerres

—Al tanto, eh?... que si el carro de l'Assemblea rodés per mals camins, no us hi valdrien ventoses.

un torpeder alemany i dos transports que anaven amb ell.
Al mar Negre, un submarí rus ha tirat a fons un torpeder turc.

Per l'aire

Els avions alemanys han tornat a tirar bombes damunt de l'Anglaterra. Hi hagut algunes víctimes de la població civil i danys materials poc importants.

Durant la retirada italiana pel pla de Venècia, els avions i els dirigibles italians hostilitzen l'enemic, causant-li seriosos perjudicis.

No som a temps de parlar de la conferència d'En Cambó anunciada per a la nit del dijous al Centre de Dependents.

Sols direm que l'espectació era gran entre'ls regionalistes i que les invitacions anaven a l'aranya-estira-cabells.

Ja veuen!
I total per a sentir una pàlindromia!

Quan el rei va cridar an En Maura a Palau, per a consultar-lo amb motiu de la crisi, els mauristes d'aquí s'ho van veure ja tan coll avall, que s'apressuraren a enviar al quefe telegrames de felicitació.

Voleu res més tartarinesc?
Tartarinesc i ridicol, senyor Oliver Bauzá!

Què s'ha de fer?
Havem de cantar el gori-gori a l'Assemblea, ¿no?

N'hi han que diuen que sí.
N'hi han que diuen que no.
El fet és que els regionalistes han llençat el guant i que les esquerres el recullen.

Que el Diable dongui, doncs, bon tacte i bona inspiració a les esquerres benemerites.
A les esquerres purificades de tot pecat, s'entén.

No sé quants concells porten donats els nous ministres i encara no han parlat de donar l'amnistia.

Vols t'hi jugar que s'han tornat muts?...
I això que són de *La Veul*!

S'han rebut ja a Barcelona alguns besalamans impresos dels senyors Rodés i Ventosa que diuen aixís, textualment en català:

«El Ministre d'Hisenda.»
«El Ministre d'Instrucció Pública.»
Això jo m'agrada més, veuen?
Encara que sols sigui per la raviola que agafaran els *Clodoaldos* d'aquí i d'allí, me agrada.

Molt *cuidado*, elector!
Abans d'engegar la papereta a Furna, lleix-la amb deteniment i fixa't-hi bé.

Si la candidatura és radical, la rebregues, ne

fas una piloteta i la tires al cap del nas del repartidor.

Si és regionalista... *pa'l gatol!*
I si és dels altres, dels liberals o conservadors, o de la Defensa, la guardes per a un ben íntim i particular.

Demà a les urnes no hi han d'anar sinó paperetes amb el nom d'En Besteiro. i dels seus companys martres.

En el darrer míting donat a la Casa del Poble, el senyor Lerroux se trobava molt afònic. És clar.

D'ença de l'escissió assembleística dels regionalistes, no és estrany que hagi deixat *La Veul*.

Set dies justos va durar la darrera crisi.
Aquí a Espanya tot va per setmanes.
La setmana tràgica.
La setmana de les persianes.
La setmana de la crisi.
Per a acabar de fer la pesada, només ens falta la setmana dels tres dijous.

Nostre estimat amic el diputat per Tortosa don Marcellí Domingo, empresonat pels militars des de mitjans d'agost, ha recobrat al fi la seva llibertat.

Fns en alegrem.

Ha tornat una ratxa de denúncies contra la premsa democràtica.

Un dia li toca el rebre a *La Lucha*, l'altre dia dia a *El Progreso*, l'altre a la *Soli*, l'altre a la *Publi*, l'altre a tots quatre plegats.

I d'això en diuen un Govern demòcrata *renovador?*
No sé pas què hi veus!

De veres, crec que'ns tornem ximplers.
A Sarrià, encontres del rector, predica l'escola i obté un gran èxit.

Els militars diuen que no és pas en Cierva el ministre de la Guerra que volien sino a don Antolín López Peláez, arquebisbe de Tarragona.

Don Antolín es catalanista i vol fer la pols a en Torres i Bages.
No hi han principis, ni res.

El dijous va tenir lloc a l'Audiència la vista d'una de les causes que tenia pendents per escarni al dogma i «otros delitos» de la mateixa terrible importància, nostre estimat company Angel Samblancat.

La causa era motivada per un article publicat en *La Lucha*.

Va defensar d'ofici al processat el jove lletrat senyor Montagut, qui va pronunciar un brillantíssim discurs.

El jurat va donar per unanimitat un veredict favorable a nostre amic.

Felicitem de tot cor al defensor i a l'acusat. Fins una altra.

Don Felip Rodés (a) «Serafín el Pinturero» micer a Barcelona, ministre d'Instrucció Pública a Madrid, diputat per Balaguer, secretari de la ex-Assemblea de parlamentaris ha nomenat sub-secretari del seu ministeri al personatge alarb senyor Raissuli.
Comencem la política africana. Felicitem al senyor Rodés.

Llegim:
«El capità general de Madrid passarà revista a les tropes de la guarnició.

El ministre de la Guerra no hi assistirà perquè encara no sab montar a cavall.

Encara no sab montar a cavall don Cierva? Ja és estrany. Bé munta en Mula, en Murcia i al país.

Veritat que'l país és molt pacífic.

Imprenta La Campana i L'Esquella - Olm, 8. - Barcelona

EN PREPARACIÓ
ALMANAC
DE LA
CAMPANA DE GRACIA
PER A L'ANY 1918

Els lligaires continuen afirmant que no's trencarà per la seva part el pacte de l'Assemblea; que aquest Govern és purament transitori i que vindran tot seguit les Corts constituents.

Però... i lo de l'amnistia?

Com és que no'n diuen res de l'amnistia?
Si els ministres assembleístes no tenen poder per a resoldre això tan senzill ¿com resoldran els importants acorts del Ateneu de Madrid?

Què li ha passat an En Guerra del Ríu?

Se parla de un valent telegrama enviat per aquest candidat al quefe, renunciant al lloc «per no voler formar al costat de certa purria»

Com és que, més tard, s'hagi deixat convèncer?
«La disciplina; eh?»
«Es veu que *enlluerna* molt això de la disciplina!...»